

[Lis Noer Holmberg]

tød, han var klar over, at fagbevægelsen var gået for langt og har bidt sig selv i halen. Det er de problemer, vi står med i dag. Det er så den anden ting.

Med hensyn til indslusningsløn og Holland: Jeg kender ikke til forholdene i Holland. Det kan godt være, at jeg måske kunne blive lidt klogere af at vide noget om det, men jeg ved så meget, at her i landet kunne der have været oprettet utrolig mange arbejdspladser for de unge, hvis vi havde haft en indslusningsløn.

Jeg har været med til at sende mange på gaden, fordi de fyldte 18 år. De har grædt. Det var ikke deres skyld, det var, fordi man ikke måtte beholde dem, eller fordi man simpelt hen ikke havde råd til det, for de var ikke det værd.

(Kort bemærkning).

Bjarne Ørum (RV):

Jeg er taknemlig for, at fru Lilli Gyldenkilde tager hensyn til folk i nye job. Nu drejer dette sig for så vidt om folk, der ikke er i job. Jeg må sige, jeg har ikke med den erfaring, jeg har haft nu i Århus, i sinde at ændre på strukturen på arbejdsmarkedet rent fagforeningsmæssigt. Men der ligger nogle blokeringer, så vi ikke kan komme videre. Bare se på kombinationsmulighederne: Hver gang vi prøver at lave en kombinationsmulighed for et ungt menneske, er der for så vidt nogle aftaler på arbejdsmarkedet, der forhindrer det. Det er jo trist, at vi har en skjult arbejdsmulighed og så ikke kan få den brugt, fordi der er nogle, der kun fokuserer på fuld beskæftigelsessituation og dermed blokerer i en situation, hvor det er nytænkning og fleksibilitet og meget andet, der er brug for. Jeg er ikke ude på at ødelægge veletablerede rettigheder for fagforeningerne, men jeg har erfaring for, at de er meget tunge at danse med for nu at sige det på den måde.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skulle måske have adresseret lidt bedre, fordi det, jeg egentlig sagde, var lidt af en lille velkomsttale til fru Lis Noer Holmberg som ny formand for Arbejdsmarkedsudvalget.

Nu har jeg sat navn på alligevel. Jeg vil godt spørge fru Lis Noer Holmberg: I dette samfund er man altså, når man er 18 år, myndig. Så skal man klare sig selv. Kan det nytte noget at blive

ved med at tale om, som jeg mener ligger en 50 år tilbage, at unge mennesker ikke skal have en ordentlig løn, når de er fyldt 18 år? Hvis man kender overenskomster, ved man, at man begynder på en begyndelsesløn, når man er 18 år. Det er en begyndelsesløn, som man har aftalt via overenskomster, og som fagforeningerne har sagt god for, og så får man efterhånden nogle forhøjelser. Der er jo ikke tale om, at man kommer på fuld overenskomstmæssig løn med alle tillæg den dag, man fylder 18 år.

Jeg mener altså ikke, det kan nytte noget at sige, når et menneske fylder 18 år, at man så skal til at lave nye båse med dårligere lønninger, hvor man skal putte dem ind. Det går altså ikke. Det er ikke måden, vi løser dette på.

Jeg må også sige til fru Lis Noer Holmberg, at jeg da godt ved, at disse problemer ikke startede i 1982, men startede længe før. Jeg har været med til at stå her og holde store taler, dengang vi kun havde 150.000 arbejdsløse. Det var også en hån. Det er stadig væk en hån. Det, jeg mente med det, jeg sagde, var, at man har forsøgt at få erhvervslivet alene til at klare problemerne siden 1982. Det er det, denne regering har satset på, og det har i hvert fald spillet fallit. Derfor må man gå bort fra den model.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg vil gerne sige tak for velkomsten til fru Lilli Gyldenkilde. Jeg håber, vi får et godt samarbejde, og det er jeg helt sikker på vi får.

Det med de fyldte 18 år er rigtigt nok, men det er jo ikke ensbetydende med, at man skal have en løn, som man ikke er kvalificeret til. Det er i hvert fald det, som erhvervslivet bliver nødt til at se på, fordi det er en del af dets omkostninger, og det står altså med for store omkostninger. Det skal trods alt være konkurrencedygtigt, og det er jo det, det har knebet med.

Derfor er jeg stadig væk af den overbevisning, at det er vigtigt. De unge har nemlig ikke noget imod at nøjes med lidt mindre, og så skal vi eller fagforeningerne ikke sige: Det skal de selvfølgelig ikke nøjes med, de skal have mere.

Lysholm Christensen (KRF):

Det lød næsten som bestillingsarbejde, da Hausgaard i radioen her til morgen sang om de arbejdsløse. Det er den kendte strofe: »Der er altid arbejde til dem, der vil arbejde«. Sådan messede han ironisk.